

μηλον τῆς ἔριδος μεταξὺ τῶν διαφόρων ὀπλαρχηγῶν καὶ τοῦ ἥρωος Καρά-
σκάκη¹⁾.

Συκάδες, Ἀλεξανδρῆς, Κωνσταντῆς, Διαμάντης, Τριάντος... καὶ Δημος αὐτά-
δελφοι: [ἀρχοῦ] Ἐν συντόμῳ διήλθομεν τὸ ἱστορικὸν τοῦ... Συκᾶ²⁾ πατρὸς τῶν ἀνω-
θεγ αὐταδελφῶν, θεμελιωτοῦ<ένδες> ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Σκηνιτῶν Ἀρματωλικοῦ.
Διὰ νὰ βεβχιώσωμεν δτι τὸ σημεῖον τῶν Ἑλλήνων³⁾ δὲν ἦτο ἀλλο δείποτε παρὰ
ἡ ἀνεξαρτησία των—πρὶν ἀρχίσωμεν τὴν περιγραφὴν τῶν κατορθωμάτων τούτων
<τῶν ἀνδρῶν>—ἔθεωρήσαμεν ὡς ἀναγκαῖον νὰ παρατηρήσωμεν προκαταρκτι-
κῶς τὰ ἥθη καὶ τὴν ζωὴν τῆς τάξεως τῶν Βλαχοποιμένων, ἥτις συντελοῦσα τὰ
μέγιστα εἰς τὸ φιλελένθερον πνεῦμα τῶν Ἀρματωλῶν καὶ ληστῶν, ἔξήγαγεν ἀπὸ
τοὺς ἀδλούς τῆς καὶ τοὺς ἀνωθεν καὶ τόσους ἀλλούς περιφανεῖς ἄνδρας.

Βλαχοποιμένες⁴⁾. Μεταξὺ τῶν κατοίκων Μακεδονίας, Ἡπείρου, Θεσσαλίας
ἡ κυριωτέρα (130) ἀπὸ τὰς τάξεις τῶν πολιτῶν, ἡ δποία ἐσχετίζεται⁵⁾ περισσό-
τερον, συνέτρεχεν καὶ περιέθαλπεν εἰς διαφόρους περιστάσεις τοὺς Ἀρματωλούς
καὶ τὰς ληστρικὰς συμμορίας—τὰς δποίας οἱ Ὁθωμανοὶ μὲ τόσην σπουδὴν καὶ
πάθος καταδίωκον, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἐπαγγέλματός των)—ἡτον [καὶ] αἱ διά-
φοροι τάξεις τῶν βοσκῶν χωρικῶν καὶ τῶν διαφόρων ποιμένων κατοίκων καὶ φερε-
σίκων⁶⁾). Ἐκθεμένοι οὗτοι, χειμῶνα καὶ καλοκαλι, εἰς ὑπαίθρα μέρη, πεδιάδας καὶ
δρεινέ, βιασμένοι νὰ εὐχαριστοῦν καὶ τοὺς ληστάς, ἀπὸ αἰσθημα, καὶ τοὺς κατα-
δομεῖς αὐτῶν ἀπὸ φόρον ἔξοιλοθερευμοῦ, κείμενοι μεταξὺ σφύρας καὶ ἀκμονος, εὐ-
ρέθησαν πολλάκις ἐκτεθειμένοι εἰς τὰς πλέον δεινὰς περιστάσεις, ὡς ἐκ τῆς συνε-
πίειας τῆς ληστείας, καὶ ἀπὸ τοὺς μὲν καὶ ἀπὸ τοὺς δέ⁸⁾).

Ἐπειδὴ δμως ἀπὸ τὴν λέξιν «ποιμένες»—γενικῶς λέγοντες—δὲν δυνάμεθα
νὰ ἔξαξωμεν δποίοι ησαν ἐκεῖνοι οἵτινες ὑπόφερον περισσότερον καὶ δποίοι ὅλι-

1) Τὰ περισσότερα παλιά Ἀρματωλίκια φυλάξαν τοὺς παλιοὺς Ἀρματωλοὺς μὲ τὸν τίτλο
τῶν Ἀρχηγῶν Ἐπαρχιακῶν Ἀρμάτων. Ὁπου τῷχαινε νὰ εἰναι πεθαμένος δ παλιός Ἀρματω-
λός, ἀρχίζαν οἱ κληρονόμοι νὰ μαλλώνουν μὲ ἀλλούς πρωτόγαλτους, ἀλλὰ ἵκανώτερους ὑπο-
ψηφίους ἀρχηγούς. Τὸ παράδειγμα τῶν Ἀγράφων δὲν εἰναι μοναδικός ἐμφύλιοι πόλεμοι δὲν
πάφανται στὶς ἐπαρχίες τῆς Ρούμελης σ' δλο τὸ διάστημα τοῦ Ἀγῶνα, καὶ εἶχαν δλοι αἰτία
σοδαρή τὸ ποιός θὰ γίνη ἀρχηγός, κάθες φορά, τῶν Ἐπαρχιακῶν Ἀρμάτων—καὶ τῶν εἰσοδη-
μάτων τῆς ἐπαρχίας.

- 2) Ο συγγρ. δὲν ξέρει τὸ δνομα τοῦ γενέρχη τῶν Συκάδων.
- 3) Τὸ σύμβολο, σύνθημα.
- 4) Τὸ χειρόγρ. ποιμένες ἡ βλαχοποιμένες.
- 5) Τὸ χειρόγρ. τὸ κυριώτερον... τὸ δποίον.
- 6) Τὸ ἐπάγγελμα τῶν Κλέφτων (<ληστρικά συμμορίαι>) κατὰ φυσικὸ λόγο προκαλοῦσε
τὴν καταδιωξή τῆς ἔξουσίας.

7) Ἐδει δ συγγρ. μὲ τὴν φράση «βοσκῶν χωρικῶν» ἐννοεῖ τοὺς σκηνίτες, ποὺ δὲν εἶχαν
μόνιμη κατοικία καὶ χωριό, καὶ μὲ τὴν ἀλλην φράση «διαφόρων ποιμένων κατοίκων» ἐννοεῖ τὸν
ποιμενικὸ λαδ ποῦ ζοῦσε στὰ χωριά του, ἀλλὰ ἔχειμαζε σὲ χαμηλότερες βοσκές, λιβάδια τοῦ
κάμπου, καὶ τὸ καλοκαλι, γύριζε στὰ σπίτια του. Τοῦ ποιμενικοῦ αὐτοῦ λαοῦ συχνά τὰ χωριά
ῆταν διπλά, ἀπάνου καὶ κάτου (καλοκαιρινό καὶ χειμωνιάτικο).

8) Καὶ ἀπὸ τοὺς Κλέφτες καὶ ἀπὸ τὰ στρατιωτ. ἀποσπάσματα (ἀταχτα Ἀρβανίτικα).

